

Hod Boží velikonoční 31. 3. 2013

Na zač. bohoslužby: Zj 17b-18, 1. čtení: Sk 10,37-43 2. čtení: 1K 15,19-26

Evangelium: Mk 16,1-8 Zvěst o vzkříšení /před požehnáním: Zj 5,9-10a.12/

„Toto je den, který učinil Hospodin – jásejme a radujme se z něho!“ (Ž 118,24) Toto je den radostné zvěsti o vzkříšení, která zaznívá do našich pochybností, obav a strachu. První den po sobotě je den, který je pro nás křesťany sváteční právě podle vzkříšení Ježíše Krista. Proto se jako Jeho církve shromažďujeme každou neděli. - Čteme-li v evangeliích zaznamenané zprávy o Ježíšově vzkříšení, pociťujeme z nich překotnost, zmatenost, údiv a nevěřičnost.... Vše je jako zemětřesení a lidských svědkové o tom jen koktají (jak to vyjádřil teolog Karl Barth). Stalo se tu něco, co přesahuje náš rozměr a naše chápání. Boží sféra se vlamuje na tuto zemi a přímí svědci těchto jedinečných událostí udiveně a později nadšeně popisují jen okraje tohoto průlomů a to ještě omezenými lidskými slovy, výrazy. Děje se něco neuvěřitelného, v co se jen s obavami odvažujeme doufat.

„Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobu?“ dělají si starosti ženy, které přišly v neděli ráno s mastmi nabalzamovat Ježíšovo mrtvé tělo. V pátek večer to nestihly, ve sváteční sobotu nemohly. Byly odvážné. Nebály se dát najevo, že Ježíše milovaly a stále milují. Nebály se přiznat se k němu. Chtěly mu v neděli prokázat poslední projev úcty a lásky. **Kdo nám odvalí kámen od hrobu** – od našeho hrobu? Strach a obavy z naší lidské konečnosti, smrtelnosti provázejí lidstvo od pradávna a nevyhneme se jim ani my. Toužíme po věčném životě, touží po něm tajně i ti, kteří se prohlašují za nevěřící. Odvalit kámen od hrobu, odstranit smrt. Věčná touha lidí, která se odráží i v pohádkách... Ale my sami si s tím obrovským kamenem pomíjivosti a zmaru neporadíme, sami ho neodvalíme, neodstraníme smrt. Hrobový kámen leží na mnoha našich lidských plánech a nadějích.

A tak nás velikonoční evangelium přivádí spolu s izraelskými ženami k Ježíšovu hrobu – k té temné a studené kamenné jeskyni smrti, abychom uprostřed svých starostí, obav a pochybností uviděli Kristem odvalený kámen, světlo a Božího posla v bílém rouchu.... A abychom uslyšeli něco nečekaného, nepochopitelného a úžasného: **Neděste se! Nebojte se!** Ježíš Nazaretský byl vzkříšen! Přesvědčte se – hle místo, kam ho položili. Není zde v hrobě, nehledejte ho na hřbitově! **Ježíš Kristus je vzkříšený a živý! Jde před vámi** do Galileje – do země nesvaté, podezřelé a pravověrnými Židy opovrhované. Živý Ježíš jde před vámi – to je andělská zpráva i pro nás dnes. Půjde před vámi, bude vám razit cestu, bude vám pomáhat, budete-li chtít, budete-li o jeho pomoc stát. – V horolezectví leze na stěnu jako první vždy ten nejlepší a nejzkušenější. Protože jako první není jistěný, alespoň první úsek cesty k první skobě, k prvnímu kruhu. Ježíš je – obrazně řečeno – takovým prvolezcem. Potom nás už jistí, proráží nám cestu, nalézá nám hmaty, úchyty, „táhne“ nás za sebou. Živý Ježíš jde před námi tímto naším krkolomným životem a odvaluje kámen, abychom jednou směli vstoupit do věčnosti. Jemu buď pocta, čest a sláva nyní i na věky! Amen.

/Jindřiška Buttová, 31.3.2013, sbor Krč/